

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **P. B.**, zast. JUDr. Josefem Šťastným, advokátem se sídlem Ševčíkova 38, Horažďovice, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/4, poštovní schránka 155/SO, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16.3.2010, č.j. CPR-16182-1/ČJ-2009-9CPR-C213,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 30.3.2010 se žalobce prostřednictvím právního zástupce domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 16.3.2010, kterým v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) tento orgán zamítl jako nedůvodné odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem výkonný manažer – účast v právnické osobě, vydanému Policií České republiky, Oblastním ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Inspektorátem cizinecké policie Praha (dále jen „správní orgán I. stupně“) pod č.j. CPPH-066021/CI-2009-60 ze dne 22.9.2009.

S účinností k 1.1.2011 přešla pravomoc (§ 69 s.r.s.) rozhodovat ve věci pobytu cizinců na Ministerstvo vnitra - Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Soud proto na straně žalované jednal s tímto nástupcem ze zákona (zákon č. 427/2010 Sb.).

Žalobce v podané žalobě především uvádí, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nesprávné, má za to, že ve věci nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, čehož následkem je vadami stížené rozhodnutí.

Žalobce má za to, že jím spáchaný trestný čin (ohrožení pod vlivem návykové látky dle ust. § 201 odst. 1 tr. zákona účinného do 31.12.2009) nedosahuje takového stupně společenské nebezpečnosti, aby bylo nutné mu zrušit povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Vzhledem k tomu, že od samého počátku svého činu litoval a spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, má za to, že řízení mohlo být ukončeno již vydáním trestního příkazu. Rovněž i výše trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem na 30 měsíců a zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 30 měsíců dle něj nasvědčuje nižší společenské nebezpečnosti. Taktéž poukazuje na své jinak vždy řádné chování. Jednání, za něž byl odsouzen trestním příkazem má za exces na straně žalobce, kterého zpětně lituje, zákon mu však již neposkytuje žádnou možnost jednání odčinit.

Ukončení dlouhodobého pobytu na území ČR bude pro žalobce znamenat podstatný zásah do jeho osobních poměrů, neboť přispívá na živobytí své rodině a nemocným rodičům a vzhledem k nedostatečnému sociálnímu systému a vysoké míře nezaměstnanosti v Moldávii hrozí, že budou odkázáni na pomoc cizích osob.

Žalobce poukazuje na velice přísnou úpravu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve striktním postupu v případě, že cizinec spáchá úmyslný trestný čin a nedává prostor pro správní uvážení a případné zmírnění následků. Má za to, že v jeho případě jsou dány zvláštní důvody, pro které není nutné na zrušení povolení k dlouhodobému pobytu trvat. Poukazuje na určitá změkčení přílišné tvrdosti zákona o pobytu cizinců, která sice pro jeho případ zákonodárce nestanovil, ale o kterých nemůže tvrdit, že by nebyla vhodná.

Dále žalobce porovnává ust. § 37 odst. 1 písm. a/ ve spojení s ust. § 46 odst. 1 a ust. § 119 odst. 1 písm. a/ bod 3 zákona o pobytu cizinců a poukazuje na nevyváženost právní úpravy - platnost povolení k dlouhodobému pobytu policie zruší, pokud byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, zatímco rozhodnutí o správním vyhoštění, až jestliže cizinec opakovaně úmyslně porušuje právní předpisy nebo maří výkon soudních nebo správních rozhodnutí, tedy nepostačuje jediný případ úmyslného porušení právních předpisů.

V neposlední řadě pak upozorňuje, že trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky není ryze úmyslný trestný čin, neboť ust. § 201 odst. 1 tr. zákona účinného do 31.12.2009 stanoví, že se ho dopustí ten, kdo vykonává byť z nedbalosti určitou stanovenou činnost – dle něj tedy připouští alternativně zavinění úmyslné nebo z nedbalosti, přičemž v některých případech je tato hranice úzká a záleží na posouzení konkrétního případu.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, doručenému Městskému soudu v Praze dne 29.6.2010, k námitkám uvedeným v žalobě uvedl, že se s nimi vypořádal již v odůvodnění svého rozhodnutí, když tyto byly totožné. Proto odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Opakovaně zdůrazňuje, že při svém rozhodování vycházel z pravomocného trestního příkazu č.j. 18 T 60/2009, ve kterém je trestný čin žalobce kvalifikován jako úmyslný a z této skutečnosti vycházel, když pravomocná soudní rozhodnutí nelze zpochybňovat. Ust. § 37 odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu cizinců je stanovena povinnost takto rozhodnout a nelze uplatnit diskreční oprávnění. Pokud dle tohoto ust. správní orgán rozhoduje, není povinen zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného

života cizince. Spisovým materiálem má za prokázané, že žalobce porušil právní normy. Pokud je žalobce cizincem, který tyto právní normy porušuje, sám se zbavuje možnosti pobývat na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu. V této souvislosti pak odkazuje, že žádné z práv v Listině základních práv a svobod nezakládá nárok cizince na území ČR, neboť toto je dáno pouze občanům ČR a stejně tak neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR a rovněž poukazuje na článek 29 Všeobecné deklarace lidských práv.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Žalobce byl trestním příkazem č.j. 18 T 60/2009-37 ze dne 17.3.2009 (pravomocným dne 2.4.2009) odsouzen samosoudcem Okresního soudu ve Strakoniciích za spáchání trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zák. a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 30 měsíců a zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 30 měsíců, na základě čehož mu bylo orgánem I. stupně oznámením ze dne 13.7.2009 sděleno zahájení správního řízení ve věci zrušení dlouhodobého pobytu na území ČR.

Správní orgán I. stupně dne 22.9.2009 vydal rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu na území ČR z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu dle § 37 odst. 1 písm. a/ ve spojení s ust. § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Proti němu podal žalobce (prostřednictvím právního zástupce) odvolání, které odůvodnil dne 16.11.2009, a v němž uvedl totožné námitky, jako později v žalobě. Žalovaný pak dne 16.3.2010 vydal napadené rozhodnutí, ve kterém se zcela ztotožnil se závěry orgánu prvního stupně, jeho rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl s tím, že v daném případě je důvod zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu pod písm. a/ a v tomto případě správnímu orgánu nepřísluší ani zkoumat přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. Podle tohoto ustanovení je správnímu orgánu zákonem stanovena povinnost rozhodnout tímto způsobem.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) a věc posoudil takto:

Z trestního příkazu č.j. 18 T 60/2009-37 ze dne 17.3.2009 (pravomocným dne 2.4.2009) Okresního soudu ve Strakoniciích vzal soud za prokázané, že žalobce byl odsouzen pro trestný čin podle § 201 odst. 1 tr. zákona, neboť úmyslně vykonával se stavu vylučujícím způsobilost, který si přivodil vlivem návykové látky, jinou činností, při které by mohl ohrozit život nebo zdraví lidí nebo způsobit značnou škodu na majetku.

Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tj. do 1.1.2011) policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1, §§ 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1

vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, nejde-li o případy uvedené v § 180i odst. 2.

Citované ustanovení § 37 odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu cizinců polici ukládá povinnost zrušit platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. V inkriminované věci byl žalobce pravomocným trestním příkazem č.j. 18 T 60/2009-37 ze dne 17.3.2009 odsouzen pro trestný čin podle § 201 odst. 1 tr. zákona, zákonné podmínky pro zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů byly tedy v tomto případě splněny.

Žalobce namítá, že jeho trestný čin řízení pod vlivem návykové látky dle ust. § 201 odst. 1 tr. zákona (účinného do 31.12.2009) nedosahuje takového stupně společenské nebezpečnosti, aby bylo nutné mu zrušit povolení k dlouhodobému pobytu, navíc když šlo jen o náhodný excés. Je pravdou, že správní orgány se při svém rozhodování blíže nezajímali o trestnou činnost žalobce, neboť takovou povinnost ze zákona nemají. Pokud totiž rozhodují o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. a/ nemohou zkoumat trestné jednání žalobce, ale hledí pouze na splnění podmínky pravomocného odsouzení za spáchaný úmyslný trestný čin, tímto rozhodnutím soudu jsou vázány. Správní orgán podle právní úpravy platné v době rozhodování, kterou je vázán, neměl v daném případě možnost správního uvážení, nemohl zvažovat specifika jednotlivých případů a pohlížet k závažnosti spáchaného činu, či předchozí bezúhonnosti žalobce. Správní orgány tak dle uvážení soudu postupovaly v souladu s předmětnou právní úpravou, jak stanovil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 8 As 34/2011-85.

V souvislosti s žalobcovou námitkou, že ukončení dlouhodobého pobytu na území ČR bude pro něj znamenat podstatný zásah do jeho osobních poměrů, soud v souladu s již shora zmíněným rozhodnutím NSS č.j. 8 As 34/2011-85 konstatuje, že v případě odstavce 1 § 37 zákona o pobytu cizinců tento nestanoví podmínku, že by správní orgán musel při posuzování přihlížet k zásahu do osobních poměrů cizince. Nejvyšší správní soud sice připustil výjimku, kdy by správní orgán mohl užít své „zmírňující“ uvážení, podmiňuje ji ale nutností, kdy by se použitím předmětného právního předpisu dopustil jednání v rozporu s materiálními principy právního státu, zejména lidskosti. Obecně by tak mohlo jít i o případ vážného hrozícího zásahu do osobních poměrů cizince, museli by tak nastat mimořádné okolnosti. V případě žalobce však tato podmínka rozhodně splněna nebyla. Žalobce pouze obecně konstatoval, že tento zásah hrozí a zmiňuje ekonomickou závislost rodiny na jeho osobě; celá rodina však žije v Moldávii. Protože tedy blíže nespecifikoval, v čem onen intenzivní zásah, který by vedl k porušení zmiňovaných materiálních principů právního státu, spočívá, má soud za to, že tato podmínka v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu splněna nebyla a tudíž, že právo na soukromý a rodinný život žalobce nepřevážilo nad ochranou veřejného zájmu.

Pokud pak žalobce namítá velice přísnou úpravu zákona o pobytu cizinců s ohledem na zrušení povolení k dlouhodobému pobytu v důsledku spáchání úmyslného trestného činu, soud dodává, že ač v této věci má žalobce do jisté míry pravdu, správní orgány i soud jsou povinny při svém rozhodování vycházet z právní úpravy zákona o pobytu cizinců účinné v době rozhodování správního orgánu, jak se také stalo. Soud tak nemůže zrušit rozhodnutí správního orgánu pro nezákonnost, pakliže bylo vydáno v souladu s právní úpravou účinnou v době vydání rozhodnutí.

Ze všech těchto důvodů tedy soud neshledal námitky žalobce opodstatněnými a žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou. Soud rozhodl o žalobě bez jednání při splnění podmínek ust. § 51 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný a náhrada nákladů řízení mu proto nepřísluší, žalovanému pak nad rámec běžných činností náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6.února 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu